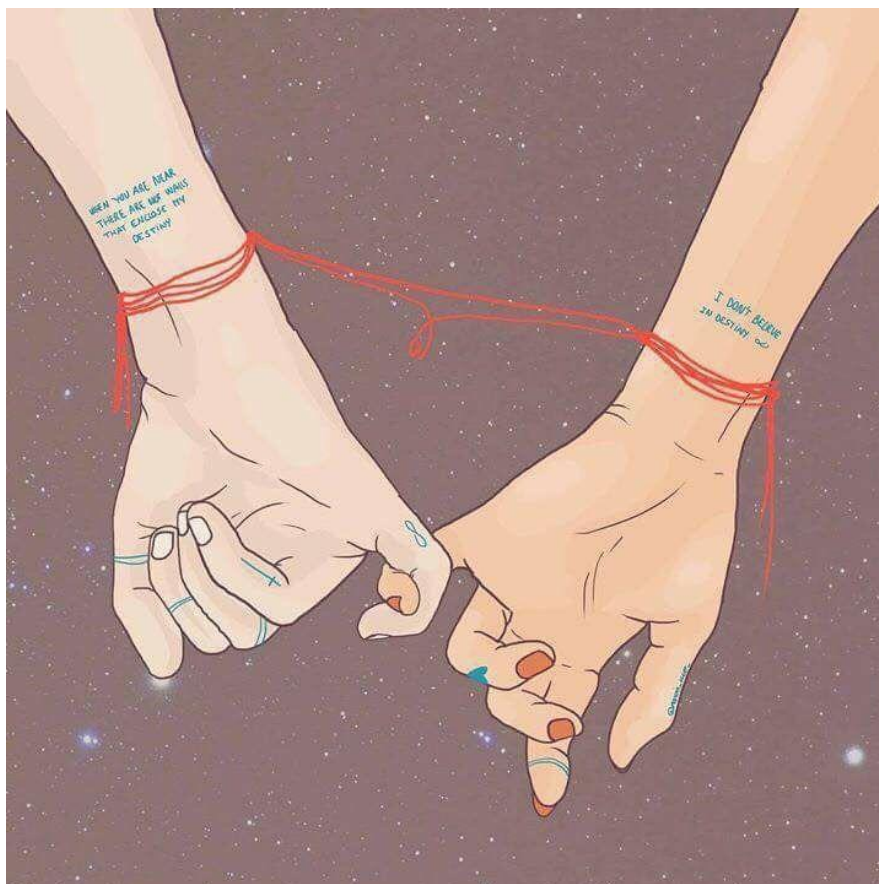

Sợ tơ duyên đã đứt

Tình yêu là thứ tình cảm mà con người ta chẳng thể lý giải được. Trước kia tôi luôn tin rằng chỉ cần trong tình yêu mình yêu hết lòng thì sẽ được hạnh phúc. Nhưng tôi đã sai! Trong tình yêu không chỉ mình bạn cố gắng mà cả hai cùng cố gắng bạn mới có một tình yêu hạnh phúc, bền lâu. Cũng như đôi khi bạn không thể nắm mãi một tình yêu không thuộc về bạn hay tình yêu đó không thể cứu vãn được nữa! Điều tốt nhất đó là bạn hãy buông tay! Không phải vì bạn hèn nhát hay không yêu đối phương mà đơn giản buông để đối phương được hạnh phúc. Nhìn người mình yêu hạnh phúc cũng là hạnh phúc của chính bạn?

Tôi là một cô gái có tính cách khá mạnh mẽ nhưng chưa một ai biết được vì hoàn cảnh gia đình tôi đã buộc bản thân phải mạnh mẽ trước mọi hoàn cảnh. Khi lớn lên được chứng kiến mẹ tôi một mình nuôi hai anh em tôi trong khi đó chúng tôi vẫn có bố. Không phải vì bố tôi là người đàn ông vô dụng mà mẹ tôi là vợ hai của bố. Chính vì vợ cả của bố không sinh được con trai nên bố đã lấy mẹ để có con trai nối dõi. Hôn nhân không có tình yêu, không có giấy hôn thú nên mẹ tôi thiệt thòi đủ điều. Bao nhiêu năm mẹ một mình nuôi hai anh em tôi khôn lớn, ăn học thành người thì là bấy nhiêu năm tôi chứng kiến sự lam lũ của mẹ khi một thân một mình nuôi anh em tôi. Không một sự hỏi han, không sự chia sẻ từ bố nhưng mẹ vẫn kiên cường. Ngay cả bản thân tôi sinh ra cũng không được bố chào đón như anh trai tôi mà thậm chí bố không công nhận tôi là con gái ông. Thiếu thốn tình cảm yêu thương của bố từ khi còn bé nên trong tôi luôn khao khát tình yêu thương hơn cả là tình yêu thương từ bố nhưng ngoài miệng lại luôn nói ghét bố. Bản thân tôi cũng không dám ôm mẹ tôi dù chỉ là một lần từ khi tôi ý thức được hoàn cảnh gia đình mình. Tôi sợ bản thân sẽ không thể kiên cường và đó cũng là điều mà sau này tôi với mẹ có một khoảng cách. Chính vì sự bướng bỉnh của bản thân mà tôi đã khiến mẹ luôn lo lắng vì tôi. Từ mẹ tôi đã không bao giờ muốn bản thân trở thành người yếu đuối mà luôn phải mạnh mẽ tiến về phía trước cho dù bao khó khăn. Và cũng từ mẹ mà tôi không muốn mình lặp lại bi kịch của mẹ trong tương lai. Chính vì thế tôi luôn thu mình trong một thế giới riêng của chính bản thân. Vì thế mà tôi rất ít bạn bè, bạn bè thân thiết càng không. Nhưng thế giới của tôi trở nên có màu sắc khi anh xuất hiện trong đó!

Quen được anh là một sự tình cờ của số phận! Khi tôi bắt đầu biết tới facebook nhưng tôi chỉ lập nick ra để bạn chơi. Cuối năm lớp 9 tôi bắt đầu có điện thoại di động của riêng mình tôi đã lấy lại nick để dùng. Mới đầu tôi nhận được rất nhiều tin nhắn làm quen trên facebook nhưng tôi đều chỉ xem và không trả lời và anh cũng là người trong số bao nhiêu người nhắn tin làm quen mà tôi không trả lời. Nhưng anh lại là người kiên trì nhất gửi cho tôi rất nhiều tin nhắn nhưng chỉ với nội dung:

[Bạn có thể cho mình làm quen được không?]

Thời gian sau đó vài tháng khi tôi bắt đầu vào lớp 10 tin nhắn của anh vẫn gửi cho tôi đều đặn từng ngày nhưng chỉ với nội dung như nhau. Tôi bắt đầu tò mò về con người này nhưng vẫn cương quyết không trả lời bất cứ một tin nào. Nhưng một ngày vì buồn bực chuyện gia đình mà không biết dãi bày sự oan ức của mình cho ai tôi đã online facebook và lại là tin nhắn của anh gửi đến với nội dung như cũ.

[Bạn có thể cho mình làm quen được không?]

Trong phút giây nhận được tin nhắn của anh tôi đã có cảm giác như có ai vừa bước vào thế giới cô độc của tôi. Nhìn lại dòng tin nhắn tôi quyết định trả lời anh.

[...]

Ngay lập tức anh phản hồi lại tin nhắn của tôi.

[Chào bạn! Cuối cùng thì bạn cũng đã trả lời mình!]

[Bạn thực sự rất rảnh?]

[Hi! Bạn có thể cho mình làm quen được không?]

[Nếu không thì sao? Có thì sao?]

[Có thì tốt quá! Còn nếu không mình sẽ tiếp tục chờ cho đến nào bạn đồng ý.]

[Tôi chưa từng thấy ai muốn làm quen mà nhắn một nội dung nhàm chán như thế!]

[Thực sự mình không biết nhắn gì hơn cả!]

[Quen biết tôi sao?]

[Không có! Nên mình thực sự muốn làm quen với bạn! Mình tên Duy, sinh năm 19xx. Rất mong được làm quen với bạn!]

[Không muốn làm bạn!]

[Bạn coi như thêm bạn thêm niềm vui. Mong bạn chấp nhận làm bạn với mình!]

[Phiên phức! Tên Chi, sinh năm 19xx]

[Hi! Thế là chúng ta bằng tuổi nhau rồi! Mình rất vui được làm quen với bạn!]

Sau tin nhắn của anh tôi chỉ đọc và thoát facebook nhưng cũng từ đó tôi có thêm một người bạn để dãi bày tâm sự mà không sợ người ta suy nghĩ về những điều mình nói ra sao. Một thời gian tôi thực sự coi anh như một người bạn thực sự. Tôi có thể thoải mái nói những điều mà bản thân giấu kín và chia sẻ với anh câu chuyện hàng ngày. Để có thể được nói chuyện với nhau nhiều hơn chúng tôi đã cho nhau số điện thoại di động. Dù cả hai chúng tôi chưa biết mặt nhau mà chỉ biết tên, năm sinh và quê hương. Anh còn học sau

tôi một lớp vì bị học muộn một năm. Chính vì điều đó mà tôi luôn tỏ ra chín chắn hơn anh. Ban đầu khi mới biết được nơi ở của nhau thì chúng tôi khá bất ngờ khi một người ngoài Bắc còn một người trong Nam. Nhưng rồi theo thời gian chúng tôi trở thành bạn bè thân thiết qua mạng ảo.

Hai năm làm bạn với tôi, anh luôn là người động viên tôi vượt qua mọi chuyện từ gia đình, việc học và thậm chí là những việc xảy ra trong cuộc sống của tôi. Anh bước từ từ vào thế giới cô độc của tôi và giúp nó có sức sống theo thời gian. Tôi từ một cô gái ít nói, ít cười, ngại tiếp xúc với mọi người thì tôi đã nói, cười nhiều hơn và biết tự tin với chính bản thân. Nhiều lúc bản thân tôi luôn tự đặt ra cho mình câu hỏi: " Tại sao lại tin vào một người mà bản thân chưa gặp một lần nào? "

Nhưng rồi tôi lại suy nghĩ: " Chỉ là qua mạng ảo thôi mà! Không sao đâu! Sẽ không phải bị lừa đâu! "

Thời gian chúng tôi nói chuyện cũng đủ lâu, chúng tôi cũng bắt đầu tò mò về ngoại hình của nhau chính vì thế tôi đã đề nghị được xem hình đối phương.

[Duy nè! Chúng ta cũng đã làm bạn với nhau 2 năm rồi! Chi vẫn chưa biết nhiều về Duy. Chi muốn chúng ta hiểu về nhau hơn được không Duy?]

[Duy cũng không biết nhiều về Chi. Hay chúng ta gửi ảnh cho nhau nhé!]

[Được! Nhưng Chi nói trước là Chi rất xấu nên Duy đừng chê nhé!]

[Duy cũng xấu mà! Giờ chúng ta nghe Duy đếm từ 1 đến 3 thì gửi ảnh nha!]

Phút giây đó tôi thực sự rất tự ti về bản thân. Nhắm mắt cảm nhận từng nhịp tim mình đang đập mạnh, bàn tay tôi xiết chặt lấy điện thoại di động. Lúc đó trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ: " Không biết Duy sẽ nghĩ sao khi nhìn thấy ảnh của mình? "

Từng hồi điện thoại rung báo có tin nhắn khiến trái tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Mở tin nhắn, tôi dán mắt vào màn hình nhìn những con số hiện trên dòng tin nhắn.

[1]

[2]

Nhìn con số hiện trên màn hình tôi tưởng chừng thời gian dài hàng thế kỉ. Hít một hơi thật sâu tôi vươn ngón tay đang run lên trên màn hình liều mạng bấm chọn hình, mắt chăm chú nhìn dòng tin nhắn tiếp theo.

[3]

Tay tôi run run bấm nút gửi bức hình của mình đi với một tâm trạng hồi hộp đến ngạt thở chen cả sự lo lắng. Tôi sẽ không biết anh có biểu hiện gì khi nhìn thấy hình của tôi. Khi gửi xong tôi vội vàng thoát ngay khỏi facebook. Nhắm mắt điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân nhưng tôi không sao khiến trái tim đập bình thường trở lại. Tôi bắt đầu tự nói với bản thân:

" Không sao cả! Chỉ là một bức ảnh đã khiến bản thân hồi hộp đến mức này thì còn làm được gì chứ? Bình tĩnh lại nào Chi! Hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. Phải bình tĩnh!"

Khi máy rung lên tôi vội vàng chớp lấy, mở ngay tin nhắn mới ra. Trái với trong suy nghĩ của tôi khi tưởng tượng về anh lúc trước. Tôi chăm chú nhìn bức hình anh gửi mà đánh giá. Nhìn tổng thể Duy qua bức hình thì anh có ngoại hình ưa nhìn, đôi mắt ôn hòa khiến người ta có ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên khi bắt gặp ánh nhìn của anh. Nhưng điều đặc biệt là anh có một đôi mày rậm và xéch khiến anh bị giảm nhẹ đi sự ôn hòa của mình. Nhìn bức ảnh anh gửi tôi không biết nên trả lời anh làm sao thì đã nhận tin nhắn từ anh.

[Chi thực sự xinh đẹp! Nhưng đôi mắt lại làm cho người ta có cảm giác Chi buồn!]

[Duy cũng có đôi mày gây ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên]

[Duy coi như đây là một lời khen Chi dành cho Duy]

[Đó là một lời khen chân thành!]

[Chi có đang rảnh không?]

[Đang rảnh. Sao thế Duy?]

[Chúng ta gọi điện thoại nói chuyện chút được không?]

[Được!]

Sau tin nhắn đó tôi thoát facebook và ngồi chờ đợi cuộc gọi từ anh.

5 phút sau điện thoại của tôi đổ chuông. Vội vàng cầm máy lên nhìn số người gọi tôi bắt đầu hồi hộp. Nhấn nút nghe:

- Alo!

- Duy nè!- Giọng nói ấm áp truyền từ điện thoại trả lời tôi.

- Ủ!- Tim tôi lại bắt đầu đập nhanh hơn khi nghe anh nói.

- Chi đang làm gì vậy?- Duy nhẹ nhàng hỏi tôi.

- Ngồi thôi!Còn Duy?- Tôi không biết nói gì hơn.

- Duy cũng thế! Giọng Chi thực sự rất hay!

- Ủ!...

Chúng tôi nói chuyện thêm chút và tắt máy. Tôi có cảm giác cả Duy cũng rất gượng gạo khi nói chuyện với tôi. Cũng đúng vì chúng tôi lần đầu tiên gọi nói chuyện với nhau, lần đầu tiên nghe được giọng nói của nhau trong suốt 2 năm nhắn tin. Từ hôm đó thì thoảng anh có gọi cho tôi để nói chuyện và chúng tôi cũng trở nên quen thuộc, tự nhiên hơn khi nói chuyện.

Từ lúc biết mặt nhau qua ảnh và biết giọng nhau chúng tôi càng trở nên thân thiết hơn. Nhưng vì mẹ tôi là một người rất khó tính trong chuyện quản con cái nên tôi đã giấu chuyện tôi quen anh trong suốt hai năm. Mỗi lần chúng tôi gọi điện nói chuyện với nhau đều là lúc mẹ tôi đã ngủ hay đã đi làm. Tôi luôn nghĩ chúng tôi sẽ mãi mãi làm bạn với nhau qua mạng ảo như thế cho đến một tháng sau khi xem ảnh của nhau, Duy đã nhắn tin ngỏ ý là thích tôi.

[Chi à! Duy có chuyện này muốn nói!]

[Duy cứ nói đi!]

[Duy thích Chi! Chi có thể làm bạn gái Duy được không?]

Nhìn dòng tin nhắn mà tôi mở to mắt nhìn chăm chăm vào nội dung tin nhắn đó. Tôi thực sự rất bất ngờ. Chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện này mà chỉ nghĩ đơn thuần chúng tôi sẽ là bạn bè chia sẻ cho nhau buồn vui. Tôi không biết mình nên trả lời như thế nào thì Duy lại nhắn tiếp.

[Duy nói thật lòng! Duy đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định nói với Chi.]

[Duy biết Chi sẽ không tin nhưng Duy sẽ dùng thời gian để chứng minh cho Chi biết Duy thật lòng với Chi. Bản thân Duy biết trở ngại của chúng ta là khoảng cách về địa lý, Duy cũng học sau Chi một lớp nên chắc tương lai sau này Chi sẽ công việc ổn định còn mình phải học. Nhưng mình tin sẽ mang đến hạnh phúc cho Chi chỉ cần chúng ta cố gắng!]

[Duy sẽ chờ Chi mở lòng đón nhận tình cảm của Duy.]

Tôi không biết nên trả lời Duy như thế nào nữa! Nếu nói tôi không có cảm tình với Duy thì không đúng nhưng nói thích thì không đúng. Tôi thực sự cảm thấy dối! Nếu tôi nói không thích thì liệu tôi sẽ mất đi một người bạn như Duy không? Còn nói thích thì liệu sau này chúng tôi sẽ ra sao? Chúng tôi chưa từng gặp nhau ngoài đời thực mà chỉ qua facebook thì liệu có đáng tin? Hơn nữa khoảng cách địa lý là rào cản lớn nhất giữa chúng tôi. Tôi thực sự rất sợ khi yêu lại tan vỡ mà không đồng ý thì giữa chúng tôi có điều gì ép buộc không được thoải mái như trước.

Từ tin nhắn Duy nói thích tôi đã khiến tôi hoang mang vì thế tôi đã hoàn toàn cắt mọi liên lạc với Duy. Một tuần tôi tắt máy để suy nghĩ kỹ về vấn đề Duy nói. Cuối cùng tôi cũng mở máy và online facebook trở lại. Ngay lập tức tôi nhận được rất nhiều tin nhắn gửi cả ở sim và cả trên facebook chỉ với một nội dung.

[Duy thật sự xin lỗi!]

Tôi đã nhắn tin trả lời Duy.

[Duy không có lỗi gì cả! Chúng ta còn quá trẻ để suy nghĩ đến chuyện yêu. Chi cảm ơn tình cảm mà Duy dành cho Chi. Nhưng Chi không thể nhận tình cảm của Duy được. Mong Duy hiểu cho Chi!]

[Duy hiểu mà! Duy chỉ mong chúng ta vẫn là bạn như trước kia được không?]

[Được chứ! Tại sao Chi có thể làm mất một người bạn tốt như Duy được!]

[Cảm ơn Chi!]

Khi đã nói chuyện rõ ràng với nhau thì chúng tôi lại vẫn nhắn tin, nói chuyện với nhau như không có gì xảy ra. Nhưng từ đó trong lòng tôi Duy bắt đầu đứng một vị trí không nhỏ. Duy cũng càng quan tâm tôi nhiều hơn khiến cho trái tim cô đơn của tôi được lấp đầy sự ân cần dịu dàng của Duy từ lúc nào mà chính bản thân tôi cũng không hay. Gần một năm sau lần Duy ngỏ lời thích tôi thì tôi cũng được một bạn cùng khối tỏ tình nhưng tôi đã từ chối. Khi đó tôi đã nghĩ: " Tạm thời mình không thể vướng vào chuyện tình cảm được mà phải để việc học lên làm chính. "

Nhưng mọi việc không như tôi nghĩ khi người bạn cùng khối đó luôn làm phiền tôi. Không biết phải làm sao tôi đã tâm sự chuyện này cho Duy nghe, anh đã nói sẽ giúp tôi chuyện này. Ngay ngày hôm sau Duy đã đăng một bài viết lên tường facebook của tôi nói tôi là bạn gái của anh. Tôi thực sự bất ngờ và rất tức giận đã nhắn tin hỏi cho rõ.

[Tại sao Duy lại làm như thế?]

[Duy nghĩ là chỉ có khi biết Chi có bạn trai thì người bạn đó mới chịu bỏ cuộc. Nếu Chi không đồng ý cách làm của Duy thì mình sẽ xóa bài viết đó! Duy thực sự xin lỗi vì chưa hỏi ý kiến của Chi.]

Suy nghĩ kĩ lại thì thực sự Duy cũng chỉ có ý tốt giúp tôi nên tại sao tôi lại tức giận với Duy làm gì.

[Không sao! Dù sao thì đó là do Duy có ý tốt muốn giúp Chi.]

Biết tôi đã có bạn trai cuối cùng cậu bạn cùng khối đó đã từ bỏ. Sau rắc rối đó chúng tôi bắt đầu có mối quan hệ theo bạn bè tôi nghĩ là người yêu của nhau nhưng đâu ai biết đó là đóng kịch. Một tháng sau, tôi bắt đầu bước vào lớp 12 chính thức tôi trở thành một học sinh cuối cấp. Tôi vui khi bản thân mình sắp lớn và sắp thực hiện được ước mơ mà bản thân hằng mong muốn. Bản thân tôi đã chuẩn bị cho kì thi đại học rất nhiều từ khi tôi bắt đầu bước vào lớp 10. Chính thời gian đó tôi đã đồng ý làm người yêu của Duy sau rất nhiều lần Duy ngỏ ý. Tôi còn nhớ rõ khi đó thời tiết hôm đó rất đẹp khi chỉ có những ánh nắng nhẹ của đầu mùa thu. Anh liên tục nhắn tin cho tôi hỏi: " Liệu đó có phải sự thật?". Ngày đó tôi mới biết anh còn có tính cách trẻ con như thế! Sau nay anh nói lúc tôi nhận lời yêu anh vui đến mức độ cả đêm thao thức không ngủ được mà chỉ đọc đi đọc lại tin nhắn " Minh đồng ý!"

Trước khi nhận lời yêu anh tôi cũng đắn đo suy nghĩ rất nhiều nhưng cuối cùng tôi nghĩ:

" Cứ yêu thử đi! Bản thân mình cũng đâu mất gì! Suy nghĩ nhiều cũng chỉ khổ bản thân. Cứ tập chung vào thi đã."

Sau này bản thân tôi thật sự mới cảm thấy mình sai khi có suy nghĩ như thế!

Tình yêu của chúng tôi nảy nở dần theo độ dài thời gian. Yêu anh tôi bắt đầu bộc lộ tính cách trẻ con, bướng bỉnh và đầy sự vô lý của mình. Bản thân tôi nghĩ:

" Chỉ là yêu ảo thôi! Nếu bản thân vội tin thì sau mình là người đau."

Chính vì suy nghĩ đó tôi luôn tạo ra một khoảng cách nhất định với anh và bộc lộ những tính cách xấu nhất của bản thân, tôi muốn anh biết tôi chưa có tình cảm với anh mà chỉ mình anh đơn phương. Sự tự cao đã khiến bản thân tôi sau này thực sự hối hận.

Mới 3 tháng yêu nhau mà chúng tôi cãi nhau hơn chục lần cũng chỉ mỗi việc anh luôn suy nghĩ cho tôi nhưng tôi lại bướng bỉnh không cho những lời anh nói, anh khuyên là đúng. Mỗi lần tôi cãi anh hay nổi nóng mắng anh thì anh luôn im lặng nghe tôi nói. Khi tôi đã bình tĩnh lại anh mới nhẹ nhàng dỗ dành tôi. Bản thân tôi ích kỷ khi yêu anh chỉ biết nghĩ cho bản thân và luôn cạy anh yêu tôi mà bắt nạt anh. Tôi đâu biết anh yêu tôi đã là một sự thiệt thòi. Mọi đôi tình nhân khác được bên người mình yêu đi chơi hay làm việc cùng nhau nhưng khi anh nhớ tôi cũng chỉ có thể gọi video nhìn mặt, nghe giọng tôi. Chúng tôi yêu xa nên cần sự tin tưởng vào đối phương rất cao. Anh luôn tin tưởng tôi nhưng ngược lại tôi lại không. Vì thế mà tôi luôn nổi nóng với anh vì những chuyện không đâu. Mỗi lần tôi bực tức anh gì là đều nói " Chúng ta chia tay đi! ". Không những tôi nói những từ khó nghe với anh mà tôi còn chặn luôn cả ních anh. Anh không những không giận tôi còn dỗ dành, gọi điện chọc cho tôi cười. Cứ mỗi lần tôi tức giận anh là sẽ chặn luôn ních anh vì tôi biết anh sẽ tìm tôi. Trong thời gian yêu nhau không biết bao nhiêu lần tôi chặn rồi lại bỏ và anh lại kết bạn lại. Anh luôn cố gắng rút ngắn khoảng cách về địa lý. Nhưng anh càng bước về phía tôi thì tôi lại lùi xa anh. Cũng như một người cố gắng xây đắp còn người còn lại đập đi.

Khi tôi nhận được giấy báo đỗ đại học tôi đã rất vui nhưng cũng rất lo. Gia đình tôi chỉ có mẹ và hai anh tôi còn bố tôi ở riêng với vợ cả, anh thì đã lấy vợ và ở với bố tôi nên nếu tôi đi học xa nhà nữa thì mẹ tôi ở nhà một mình. Điều đó làm tôi lo lắng nhưng vì muốn được sống theo ước mơ mà tôi quyết định đi học xa nhà bỏ qua lời khuyên của mẹ.

Bước chân lên Hà Nội để bắt đầu cuộc sống xa nhà với bao khó khăn nhưng tôi lại vui vì xa mẹ chúng tôi lại được nói chuyện thường xuyên hơn mà không sợ mẹ mắng. Vào ngày giáng sinh khi tôi còn mới là cô sinh viên năm nhất tôi đã nhận món quà đầu tiên từ anh sau bao nhiêu năm chúng tôi quen biết nhau. Khi đó tôi thật sự vui vì cho dù đó là một món quà nhỏ nhưng nó cũng là cả tấm lòng của anh. Vài hôm sau tôi đã mua quà và gửi lại cho anh ý như đáp trả lại món quà anh tặng cũng như đáp lại tình cảm của anh. Nhưng

tôi vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với anh. Vì theo tôi anh với tôi cách xa nhau chưa chắc đã có kết quả tốt đẹp. Tôi đã nghĩ: " Anh là con trai còn mình là con gái nên không thể đặt cược mọi thứ vào tình yêu này được. Khoảng cách cả hai rất xa nên khi mình yêu anh ấy thì sau này không có kết thúc tốt đẹp mình là người đau nhất chưa không phải ai cả."

Suy nghĩ đó đã khiến tôi luôn nửa vời trong tình cảm với anh khiến cho anh cảm giác như tôi không có chút tình cảm nào với anh mà chỉ mình anh cố gắng. Nhưng anh đâu biết tôi suy nghĩ và hành động như thế nhưng ngay từ ngày tôi nhận món quà đầu tiên của anh thì tôi đã bắt đầu có tình cảm với anh. Tôi luôn cố giấu đi và không nói cho anh biết vì tôi nghĩ: " Đã là người yêu rồi! Nếu nói ra là giờ mình mới thực sự có tình cảm với anh thì quá tàn nhẫn với anh."

Tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều khi tôi phát hiện bản thân mình đã có tình cảm với anh. Biết là khoảng cách tôi và anh sẽ là rào cản lớn nhất nhưng tôi vẫn không thể buông tay anh được cho dù bản thân cố gắng kiếm chuyện để cắt đứt với anh. Khi mà bản thân tôi quyết cắt đứt thì anh nhắn tin, gọi điện tôi lại mềm lòng. Luôn cố tỏ ra kiêu ngạo, tỏ ra không thích anh để có thể kết thúc sớm tình yêu không có kết quả. Nhưng những điều anh chịu đựng và làm cho tôi khiến trái tim tôi rung động. Bản thân tôi quyết định giấu đi tình cảm mình và để mọi việc thuận theo tự nhiên. Tôi đã nghĩ: " Cứ yêu đi! Mọi việc đến đâu thì đến! "

Khi bản thân tôi quyết định yêu anh mặc kệ khoảng cách thì lại là lúc anh dần thay đổi. Tôi đâu biết tình cảm mà tôi giấu đi lại khiến anh chán nản, thất vọng với tình yêu của chúng tôi.

Thời gian hơn 1 năm chúng tôi yêu nhau không biết bao nhiêu lần chúng tôi chia tay nhau nhưng rồi lại quay về với nhau. Anh vẫn luôn bên tôi chịu đựng tính cách của tôi. Khiến tôi càng tin vào tình cảm anh dành cho tôi. Tôi đã nghĩ cho dù tôi có giấu đi tình cảm thật của mình anh vẫn sẽ bên tôi. Nhưng điều tôi nghĩ hoàn toàn sai. Nếu yêu mà không thật lòng nói ra thì cho dù đối phương có yêu bạn cỡ nào cũng sẽ chán nản. Chuyện gì đến cũng đến. Khi tôi đang ở cuối năm nhất đại học thì anh đang trong thời gian ôn thi trung học phổ thông quốc gia. Tôi tình cờ vào trang cá nhân facebook của anh và nhìn thấy một bài viết của một cô gái viết lời tỏ tình và tag tên anh vào. Khi vào trang cá nhân cô ấy thì ảnh bìa là ảnh anh chụp chung với cô gái đó. Ngay hôm đó tôi đã thể hiện thái độ với anh, khi anh hỏi thì tôi đã chụp màn hình điện thoại bức ảnh đó cho anh xem. Anh đã nói đó chỉ là chụp chung thôi không có gì cả. Anh còn nói trong này người ta thoải mái hơn ngoài đó nên chụp chung là rất bình thường, tôi đã yên tâm. Tôi nghĩ là chuyện chỉ dừng đến đó. Nhưng mọi thứ lại càng tệ hơn khi tôi biết đó là cô gái mà tôi biết từ khi mới làm bạn gái của anh.

Khi tôi đồng ý quen anh thì anh đã giới thiệu tôi cho một số bạn bè và một số người anh gọi là em. Tôi mới đầu cũng chỉ nói chuyện với bạn anh cho có lệ nhưng điều khiến tôi chú ý chính là cô bé có tên là Hân. Hân đã nhắn tin riêng với tôi, qua tin nhắn sau một thời gian tôi có cảm giác như cô bé thích anh. Tôi đã nói anh nghe về Hân anh chỉ cười và nói: " Không có chuyện đó đâu em!"

Sau lần đó tôi cũng không còn nhắc lại và cũng ít nói chuyện với bạn bè anh kể cả cô bé Hân. Thậm chí tôi còn hủy kết bạn với Hân và vài người khác vì không muốn dây dưa nhiều đến bạn bè anh. Sau một thời gian cô bé đã ẩn theo dõi facebook của tôi nhưng tôi cũng không thấy làm lạ gì vì theo dõi chắc chỉ do không muốn kết bạn lại nên tôi bỏ qua và quên luôn cô bé cho đến khi bài viết đó xuất hiện trên tường anh. Từ khi bài viết đó xuất hiện tôi dần mất lòng tin vào anh nhiều hơn chính vì thế tôi đã thường xuyên vào facebook cô bé Hân để xem và hơn cả tôi nghĩ. Anh và cô bé không chỉ có chụp chung mà thậm chí có cả bức hình chụp Hân và anh nắm tay nhau. Tuy chỉ là chụp mỗi tay nhưng tôi biết đó là tay anh vì đó là bàn tay ngày nào tôi cũng nhìn qua video. Giây phút nhìn thấy bức hình tay cầm điện thoại của tôi run lên dần dần là cả người tôi, trái tim tôi như có một sợi dây vô hình xiết chặt lấy. Cố kìm nén cảm xúc không tên trong lồng ngực mình nhưng tôi không làm được. Nước mắt tôi rơi từng viên xuống màn hình điện thoại, mắt tôi vẫn cố gắng mở to để có thể nhìn rõ màn hình hơn, để có thể nhìn rõ bức hình hơn. Tôi cố động viên bản thân: " Đó không phải tay của anh! Mình nhìn nhầm thôi!"

Không như tôi mong muốn khi bàn tay con trai nắm bàn tay con gái kia có đeo một chiếc nhẫn mà chiếc nhẫn đó là của anh.

Tôi không biết mình nên phải làm gì cả khi bản thân bị anh lừa dối mà không hề hay biết. Tưởng tình yêu anh dành cho tôi là thật lòng nên anh sẽ chờ tôi. Nhưng mọi thứ đều đổ vỡ khi tôi nhìn thấy bức hình đó! Vì bản thân quá hèn nhát tôi đã chọn trốn tránh tình yêu hơn là nghe một lời giải thích từ anh. Tôi sợ câu trả lời của anh sẽ không như tôi mong lúc đó tôi sẽ hoàn toàn gục ngã. Ngay lập tức tối hôm đó tôi không một lời chặn luôn ních anh.

Tôi đã cố để bản thân nghĩ: " Bị lừa thật sự đau nhưng từ giờ mình sẽ buông bỏ để cả anh và cô bé đến với nhau sẽ tốt hơn là giữ anh bên mình để rồi anh lại phải chịu tính cách bướng bỉnh của mình. Với lại khoảng cách của anh và Hân gần hơn. "

Nhưng ngay tối hôm tôi chặn ních anh đã gọi cho tôi hơn 30 cuộc gọi và nhắn tin nhưng tôi không nghe cuộc nào vì tôi sợ nghe rồi tôi lại mềm lòng. Tôi nhắn tin cho anh 1 tin nhắn với nội dung " Chúng ta đã hết! Từ nay đừng làm phiền nhau nữa!" và trực tiếp cho luôn số anh vào danh sách hạn chế để anh không thể gọi được. Dòng đã gần một tháng khi tôi phải lên trường sau kỳ nghỉ tết âm, anh đã nhắn tin hỏi thăm vài người bạn cùng trọ với tôi xem tôi có khỏe không. Anh cũng luôn hỏi bạn tôi lý do vì sao tôi chia tay anh nhưng bạn tôi không ai nói. Lên Hà Nội bạn bè tôi đã khuyên tôi nên nghe lời giải thích từ anh vì có những khi thứ nhìn thấy chưa phải là sự thật nhưng lúc đó tôi nhất quyết không nghe lời bạn tôi mà bướng bỉnh chọn theo cách của bản thân. Một thời gian tôi suy nghĩ kỹ lại cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Vì muốn trốn tránh mà chọn cách đó mà tại sao tôi không nghe một lời giải thích từ anh để bản thân cảm thấy nhẹ lòng hơn. Tôi biết tuy bản thân mình nghĩ thế nhưng trong tâm tôi lại không thể buông được anh.

Tôi lại bỏ chặn ních anh và cả số điện thoại thì sau 3 ngày anh nhắn tin với tôi nhưng lại là giả bộ không quen.

[Chào bạn! Chúng ta có thể làm quen được không?]

Tôi chỉ xem tin nhắn anh mà không trả lời, anh vẫn tiếp tục nhắn.

[Cho mình làm quen được không?]

Tôi không xem nữa mà để thế.

[Sao bạn kiêu thế?]

[Sao bạn xem mà không trả lời?]...

Anh tiếp tục nhấn với nội dung cứ lặp đi lặp lại như thế nhiều lần khiến tôi bức mình trả lời lại.

[Đừng giả vờ, biết thừa nhau rồi sao phải thế?]

[Cho anh xin lỗi nếu anh có làm gì sai!]

[Anh thì có gì sai chứ? Tất cả là tại tôi ngu ngốc tôi phải chịu thôi!]

Anh gọi video cho tôi nhưng tôi cứ tắt máy.

[Anh xin em nghe đi! Một chút thôi cũng được.]

[Sao tôi phải nghe chứ? Tốt hơn anh nên biến đi!]

[Anh không biến! Nghe máy đi em! Có gì chúng ta nói rõ!]

Sau một hồi lằng nhằng tôi đã nghe máy và nghe anh giải thích về bức ảnh đó.

- Anh nói tôi nghe! Bức ảnh đó là tay ai?- Tôi kìm nén cảm xúc trong lòng hỏi anh qua cuộc gọi video.

Anh nhìn tôi cười.- Em ăn cơm chưa? Hôm nay mới đi đâu về à?

Không trả lời câu hỏi của tôi mà anh cố gắng đánh trống lảng sang chuyện khác khiến tôi càng bức mình hơn. Tôi quát lớn qua điện thoại:

- Tôi hỏi anh bức hình nắm tay là tay của ai!

- Anh đâu biết bức hình nào!

Vẫn mỉm cười nhìn tôi và cố làm mặt hề cho tôi vui nhưng tôi lại càng tức giận hơn.

- Để tôi gửi lại anh bức hình đẹp đó!

Bấm vào tin nhắn và chọn ảnh gửi đi. Khi anh nhận được ảnh tôi cười nhếch môi.

- Đẹp không?

- Bức hình này thì liên quan gì đến anh mà em giận anh?

Anh bình thản như thể bức hình đó không liên quan gì đến anh khiến trái tim tôi lúc đó như có hàng nghìn hàng vạn kim châm. Cười chua xót tôi hỏi lại anh:

- Anh có dám chắc đó không phải tay anh?
Tôi biết rõ nhưng vẫn muốn anh có thể trả lời thật lòng cho tôi nhưng anh lại chọn cách lừa dối tôi.

- Chuyện đó quan trọng sao? Anh hỏi em ăn cơm chưa? Đừng hỏi những chuyện xàm.

Anh tỏ ra tức giận khi tôi không trả lời câu hỏi của anh. Nhìn ánh mắt anh giả bộ giận tôi mà khiến tôi thật sự thất vọng. Tôi dịu giọng hỏi lại anh:

- Em đang hỏi anh có dám chắc đó không phải là tay anh không? Anh cứ trả lời em trước đi.

- Anh dám chắc!

Anh kiên định trả lời nhưng lại không dám nhìn thẳng vào màn hình điện thoại. Cùng một giây phút đó tôi đã nghĩ anh không còn là người tôi quen trước kia. Nếu anh trước kia thì anh đã dám làm dám nhận và dám nói nhưng nay anh lại một mực nói dối tôi, không chịu thừa nhận. Có lẽ không phải là anh thay đổi mà lòng anh thay đổi thôi. Trấn tĩnh lại bản thân, tôi lại hỏi anh:

- Anh có thấy trong bức hình đó có gì quen không?

- Không!- Anh dứt khoát trả lời tôi.

- Có đó anh! Em khẳng định là có đó!

Nở nụ cười chế diễu mà chính tôi cũng không biết mình đang cười anh hay cười bản thân ngu ngốc nữa.

- Anh đưa bàn tay anh lên em xem.- Qua màn hình anh dơ tay phải lên.- Không tay kia!

Anh lại đưa tay trái lên.- Anh nhìn xem tay trái của anh có gì!

- Anh không thấy gì cả!

- Anh không thấy chiếc nhẫn trong bức hình đó và chiếc trên tay anh quen sao?

Cười nhẹ quan sát từng sự biến đổi trên khuôn mặt anh. Bàn tay trái của anh thu về, khuôn mặt anh thoáng bất ngờ nhưng lại trở về sự bình thản.

- À! Tay anh làm gì có chiếc nhẫn nào! Em nhìn nhầm rồi!- Đưa tay trái trống không cho tôi xem.

Khi nhìn tay anh mấy phút trước còn có chiếc nhẫn có một viên đá xanh lục bần to đính trên mặt nhẫn trùng với chiếc nhẫn trong ảnh mà giờ biến mất tôi thất vọng. Tôi cũng mong bản thân nhìn nhầm nhẫn lắm nhưng mà chiếc nhẫn đó tôi đã nhìn thấy trên tay anh rất lâu rồi và để chắc chắn tôi còn cố để ý nhìn tay anh vài lần khi anh cho tay vuốt tóc hay vô tình để tay qua màn hình.

Mọi thứ với tôi lúc đó như hoàn toàn sụp đổ, cố gắng đặt lòng tin vào anh nhưng anh lại khiến tôi thất vọng. Khẽ cười nhẹ nhìn anh tôi thoáng có ý nghĩ là bắt anh phải nhận. Suy nghĩ là làm. Tôi nói chuyện vòng vo ám chỉ, cộng thêm thái độ của tôi khiến cuối cùng thái thừa nhận bàn tay trong bức hình đó là tay anh.

- Đó là tay anh! Nhưng em phải nghe anh nói. Em phải tin anh!

Biết được kết quả trước rồi nhưng tôi vẫn muốn ép anh phải thừa nhận. Khi anh thừa nhận rồi tôi lại thấy nhói lòng, tôi biết lúc đó bản thân tôi không thoải mái chút nào. Điều anh thừa nhận cũng đồng nghĩa cùng một lúc anh bắt cả hai tay.

Cười chua xót tôi nói:

- Tại sao ngay từ đầu anh không nhận mà để ép anh mới nói?

- Nhưng bức hình đó không như em nghĩ đâu.

Kiên quyết kìm nén những giọt nước mắt, tôi cười hỏi lại anh:

- Năm tay nhau chụp ảnh như thế anh nghĩ em phải nghĩ sao đây?
- Hôm đó anh đi cùng một nhóm chơi bốn người. Anh không biết cô bé chụp lúc nào!
- Nhưng anh có nắm tay đúng không?
- Anh cũng không nhớ vì đi chơi cùng một nhóm mà.

Nhìn vào mắt anh để khẳng định anh có nói dối không nhưng kì lạ khi nó hoàn toàn là một sự chân thành. Không biết phải làm sao. Tôi có cảm giác mình đã sai khi nói anh thế nhưng lời giải thích của anh lại không đủ thuyết phục tôi. Tự an ủi bản thân là tôi đã nghĩ sai nên tin anh nói.

- Anh với cô bé đó có gì? Nếu không thì không có bài viết, không có bức hình kia.
- Anh và cô bé đó có gì đâu.
- Ang đừng dối em. Anh nghĩ em là đứa trẻ ba tuổi không biết gì sao?- Tôi tức giận to tiếng.
- Những thời gian em chia tay anh. Anh buồn nhưng cô bé đó an ủi anh nên khiến anh dao động, anh có lỡ thả thính hơi nhiều. Sau rồi anh với em lại quay lại với nhau nên anh không biết phải làm sao. Nhưng em tin anh đi. Anh chỉ có em.

Tôi cười nhưng không phải cười anh mà cười chính bản thân mình. Nhẹ nhàng nói:

- Chính vì thế anh luôn giữ quan hệ thế?

Anh thành thật nhìn tôi với ánh nhìn mát mát:

- Em cho một tháng thôi! Anh sẽ kết thúc nó.

Tay cầm điện thoại xiết chặt nhưng tôi không bộc lộ cảm xúc đau lòng đó mà chỉ khẽ cười khinh bỉ.

- Sao không phải là bây giờ?
- Sắp thi rồi! Anh muốn thi xong.- Giọng anh run run như cố nén cảm xúc.
- Em muốn cô bé đó xóa ngay bức ảnh đó! Ngay và luôn!- Tôi tức giận hét qua điện thoại.

Không phải tức giận anh mà tôi tức giận chính bản thân mình khi ngu ngốc tin vào lời anh nói. Nhưng tôi lại trút lên anh. Chính tôi cũng không hiểu giây phút đó vì sao tôi lại không thể kiềm chế cảm xúc như thế.

- Anh biết rồi!- Anh vẫn nhẹ nhàng với tôi.

Cuối cùng chúng tôi lại làm lạnh với nhau sau một hồi anh nói và trợn tôi cười. Bản thân cũng không hiểu vì sao khi việc đã rõ ràng, lời anh giải thích cũng không thuyết phục nhưng tôi vẫn chọn cách tin anh. Trong khi trước kia tôi luôn nhắc nhở bản thân không được mềm lòng, không được dễ tin và không được đặt lòng tin vào người khác. Đúng là tình yêu khiến con người ta thay đổi mọi suy nghĩ.

Chọn cách tin anh nhưng ngày nào khi chúng tôi nói chuyện tôi cũng nhắc đến cô bé Hân khiến cho anh cằn kè ngay thì rồi cũng không yên. Sau một thời gian chúng tôi lại cãi nhau nhưng lần này vì tôi đòi mật khẩu facebook anh nhưng anh kiên quyết không đưa tôi khiến tôi suy nghĩ. Vì trước kia anh luôn đọc mật khẩu cho tôi nên tôi nghĩ chỉ có gì mới không đưa. Và tôi lại giận anh không nghe máy hay trả lời tin nhắn

của anh. Nhưng rồi vì bản thân tôi lại cảm thấy có lỗi khi mà anh chờ tôi hai năm mà chỉ vì anh có chút lỗi lầm mà bỏ rơi trong lúc anh trong thời gian căng thẳng nhất thì không công bằng với anh. Tôi lại chọn cách tha thứ cho anh. Và anh nói cho anh thời gian anh sẽ sửa đổi lại nên tôi đã tin anh.

Nhưng hình như cô bé Hân biết tôi cũng vào facebook cô bé hay sao mà khi tôi bắt anh nói cô bé xóa bức ảnh liên quan đến anh thì xóa một thời gian rồi cô bé lại tiếp tục đăng những ảnh khác, bài viết khác khiến bản thân tôi liên tục nhận được những nhát dao chí mạng. Nhưng tôi vẫn chịu đựng để anh có thể có tâm lý tốt khi thi. Nhưng tôi lại vẫn không thể chịu được hơn khi hết lần này đến lần khác các bài viết thay nhau được đăng. Cộng thêm tôi đã hủy kết bạn với facebook anh mà anh không kết bạn lại cho dù tôi đã kết bạn lại anh cũng không chấp với lý do " em kết bạn rồi lại hủy thì kết làm gì tốn công hủy."

Tôi biết tình cảm này sẽ sớm kết thúc nhưng bản thân lại không thể buông bỏ được khi anh không từ bỏ.

Sau lần đó mỗi lần chúng tôi nói chuyện được vài câu thì lại cãi nhau khiến bản thân tôi cũng phải suy nghĩ lại và rồi sau bao ngày suy nghĩ thật kỹ tôi đã quyết định vất bỏ lòng tự cao bao lâu để cho anh hai lựa chọn, một là tôi sẽ đợi anh đến cuối cùng, hai là chúng tôi không là gì nữa. Anh đã chọn điều thứ hai khiến tôi thực sự đau lòng nhưng tôi biết mọi chuyện rồi cũng sẽ như thế! Tôi đã hỏi anh có yêu tôi không anh đã nói: " Anh yêu em! Em là cô gái tốt. Nhưng anh sợ một người như anh sẽ không mang lại hạnh phúc cho em. Người sau sẽ tốt hơn anh và giúp anh hàn gắn vết thương cho em. Anh không muốn yêu một người mà luôn muốn bỏ anh. "

" Anh là đồ hèn! "

" Anh chấp nhận mình hèn. Đau một lần thôi!"

" Được! Từ nay đừng làm phiền tôi!"

Chúng tôi đã khóc khi đang nói chuyện qua video với nhau. Anh còn cố quay mặt đi khỏi màn hình để lau nước mắt. Nhưng tôi đã quyết nên tôi không thể mềm lòng và tôi cắt ngang luôn cuộc gọi đó. Anh đã nhắn tin lại anh ừ tôi nhiều nhưng tôi không trả lời mà trực tiếp xóa tất cả. Đêm đó tôi đã khóc rất nhiều, tôi nghĩ mọi chuyện đã kết thúc nhưng không. Tối hôm sau anh gọi cho tôi và xin tôi cho anh thêm cơ hội vì anh không muốn bản thân hối hận. Và rồi tôi cũng không biết bản thân lại mềm yếu đến mức độ đồng ý cho anh thì xong rồi anh sẽ trả lời mối quan hệ của chúng tôi có nên tiếp tục. Tôi biết tôi chọn như thế sau này bản thân tôi sẽ đau nhưng tôi lại muốn bù đắp thời gian anh chịu đựng tính cách của tôi chính vì thế tôi đã bất chấp dù sao tôi cũng đã đau rồi hơn nữa cũng không sao. Nhưng tôi cũng chỉ chịu được chưa đầy một tháng.

Trước sinh nhật tôi 1 tuần tôi và anh lại cãi nhau vì những chuyện không đâu. Chúng tôi lại giận nhau cho đến tới sinh nhật tôi anh gọi điện và chúng tôi lại nói chuyện. Tôi muốn anh chúc sinh nhật tôi nhưng anh lại nói: "sinh nhật cũng như mọi ngày" khiến tôi buồn nhưng vẫn ép anh chúc mình. Anh chỉ chúc qua loa vài câu cho có lệ trong khi những sinh nhật trước của tôi cho dù anh không có quà thì cũng sẽ là người chúc tôi đầu tiên khi bắt đầu chuyển sang ngày mới. Khi tắt máy anh mới nhắn tin chúc nhiều một chút nhưng tôi lại thấy không vui. Tôi nghĩ chắc anh chờ quà tới tay tôi rồi chúc luôn. Nhưng tôi đợi đến sau sinh nhật tôi ba ngày không có gì tôi thất vọng tràn trề. Tối hôm đó tôi lại như một thói quen vào facebook anh rồi lại vào facebook cô bé Hân. Khi nhìn thấy bức ảnh và dòng cảm xúc mà cô bé đăng tôi ngỡ ngàng và suy sụp hoàn toàn. Một bức ảnh chân của hai người chụm vào nhau chụp nhưng quan trọng hơn là đó là chân anh và chân cô bé. Anh đi đôi giày do chính cô bé tặng cùng với đôi giày anh gửi cho tôi xem trước đó nhờ tôi chọn để anh tặng một người bạn cùng dòng trạng thái "giày bà tặng"(bà là cách Hân gọi anh qua những cmt trên facebook mà tôi biết). Tôi thật sự cảm thấy mọi việc như sụp đổ, người tôi hết lần này đến lần khác chọn cách tin tưởng lại không phải là tặng quà cho tôi mà là một cô gái khác. Bản thân tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc khi cứ tin vào những lời nói khi mà khoảng cách cả hai rất xa không thể kiểm soát được. Tôi không hỏi nữa cũng không muốn tiếp tục nữa nên đã trực tiếp cắt đứt tất cả mọi liên lạc để anh không thể liên lạc với tôi nữa. Tôi đã luôn cho anh quá nhiều cơ hội giải thích nhưng cuối cùng tôi nhận lấy được gì ngoài từ "đau" chứ?

Nhưng rồi anh lại nhắn tin gọi điện khiến tôi lại mềm lòng mà tiếp tục tình yêu khiến tôi tổn thương hết lần này đến lần khác. Tôi biết nếu cứ tiếp tục tôi lại phải chịu những tổn thương tiếp theo khi tình cảm đã không thể giữ tiếp tục được cho dù có yêu nhau. Biết bản thân ngốc nghếch khi luôn cho người lừa dối mình cơ hội nhưng luôn nhận lại sự đau khổ.

Khi tôi cắt đứt mọi liên lạc và anh chỉ có thể nhắn tin qua số cho tôi nhưng ngày nào anh cũng kiên trì nhắn tin hỏi thăm tôi dù biết tôi sẽ không trả lời. Dù không trả lời nhưng bản thân lại luôn mong chờ tin nhắn anh từng ngày. Qua tin nhắn tôi biết anh có ý định ra Hà Nội để được gặp tôi. Bản thân tôi rất vui khi anh sẽ ra gặp tôi. Bạn bè tôi cũng nói: " Gặp nhau cũng tốt! Như thế nói dứt khoát luôn. "

Vì bản thân tôi quá vui mừng khi anh muốn ra nên cũng không suy nghĩ nhiều và rồi tôi lại một lần nữa mềm lòng mà quay lại với anh. Nhưng khi tôi suy nghĩ kỹ thì tôi không thể tiếp tục làm khổ anh và khổ cả tôi khi tình cảm này không thể cứu vãn được nữa. Cho dù chúng tôi có gặp nhau ngoài đời thì cũng không thay đổi được gì chỉ làm cả hai thêm đau. Tôi biết tôi không thể từ bỏ được khi mà anh không thể từ bỏ. Vì thế tôi đã thể hiện cho anh biết trong lòng tôi anh không có bất kỳ quan trọng nào. Tôi thể hiện cho anh thấy tôi không hề yêu anh.

Nhắn tin, gọi điện lại với anh được vài ngày cuối cùng tôi cũng có cơ hội để làm điều đó. Khi chỉ là một chuyện nhỏ nhất anh muốn tôi không trả lời tin nhắn anh cộc lốc, tôi lại cương quyết không. Tôi còn cố tình nặng lời với anh:

" Anh là gì mà quản tôi? Bố hay mẹ tôi? "

Tôi biết anh sẽ tổn thương khi tôi nói thế nhưng đó là cơ hội mà tôi không thể bỏ lỡ nếu muốn anh từ bỏ. Và mọi việc đã như ý tôi muốn!

Anh đã trả lời lại: " Anh nói thế không đúng sao? "

" Không đúng! Không thích như thế thì biến! Biến đi!"

" Đừng lên đây học rồi giao tiếp nhiều học rồi dùng nó nói chuyện với anh."

" Tôi nói anh biến! "

" Em!"

Tôi trực tiếp không trả lời tin nhắn nữa cho dù một tuần sau anh vẫn kiên trì gọi điện, nhắn tin nhưng tôi cố dặn lòng không nghe và không trả lời để có thể đạt được như điều tôi muốn.

Một thời gian sau anh cũng sắp đến ngày thi tôi không thể kìm nén sự lo lắng cho anh trong lòng được nên đã nhắn tin chúc và dặn dò anh trước vài ngày.

" Sắp thi rồi nên cố gắng ôn thi cho tốt vào. Cứ bình tĩnh thôi! Hãy coi chỉ là một kỳ thi bình thường đã thi. Chỉ cần ôn cho kỹ, chuẩn bị tốt tâm lý là được. Cố lên!"

" Cảm ơn em đã dặn dò. Nhưng anh hi vọng về sau anh không muốn thấy tin nhắn nào từ em nữa. Vì từ cái ngày hôm đó anh đã biết vị trí của anh nằm chỗ nào trong em rồi!"

Nhận được tin nhắn như tôi muốn nhưng bản thân tôi lại không vui, trái tim tôi đau nhói. Chỉ một chút thôi cũng đủ để anh buông tay rồi! Tác động nhỏ mà thôi chưa có bước tiếp theo anh đã buông! Thế mà bản thân tôi lại quá đề cao tình cảm anh dành cho tôi. Hóa ra cũng chỉ mong manh như một bông hoa trước gió. Bông thì đẹp nhưng chỉ một cơn gió thôi cũng đủ sức khiến nó tan.

Tôi cố kìm nén sự mất mát trong lòng mà nhắn lại cho anh.

" Mong là như thế!"

" Cái gì anh đã cố quên thì hãy để anh quên đi! Đừng làm anh phải suy nghĩ. Một lần nữa cảm ơn em! Sống tốt!"

Từ " sống tốt" như một nhát dao rạch vào tim tôi đau đến không thở được. Điều tôi muốn đã được nhưng tôi lại nhận về toàn vết thương trong tim. Nước mắt tôi đã rơi trong phút giây đó. Tình yêu mà tôi nghĩ cũng theo đó mà tan rã. Đúng rồi! Bản thân tôi cũng chỉ như một cơn gió thổi qua cuộc sống của anh mà thôi cũng không có gì quan trọng cả. Nhưng với tôi anh lại mang đến cho tôi niềm tin, động lực và mang đến cho tôi sự mơ mộng về cái kết đẹp. Nhưng rồi tất cả vỡ tan tành trước mắt tôi!

Anh đã nói anh biết vị trí anh nằm chỗ nào trong em rồi đúng không? Thực ra anh vẫn luôn nằm một vị trí quan trọng trong em nhưng anh lại không hề biết điều đó! Có những điều không như anh nhìn thấy và nghe thấy. Biết là buông tay anh là điều không dễ nhưng nó lại tốt cho cả hai. Cô gái mạnh mẽ trước kia cũng yếu đuối rồi!

Bản thân tôi không thể ngừng quan tâm anh được đặc biệt là khi anh bước vào ngày thi. Tôi lo lắng với lực học của anh liệu có thể làm tốt bài thi, liệu anh có bị áp lực không? Nhưng tất cả chỉ có thể để trong lòng mà không dám nhắn tin hỏi anh. Tôi sợ anh lại suy nghĩ, tôi sợ anh đã có cam đảm quên rồi tôi lại làm phiền. Ngay cả khi anh thi xong và biết kết quả tôi cũng chỉ có thể ở một niche facebook khác âm thầm theo dõi anh và cô bé Hân để biết anh vẫn sống tốt, mọi việc với anh vẫn ổn. Có như thế bản thân tôi mới nhẹ lòng!

Bản thân tôi cứ nghĩ thế là mọi việc sẽ ổn và hai chúng tôi sẽ lại là người xa lạ. Thời gian cứ thế trôi đi cho đến khi tôi bắt đầu năm hai, một ngày mùa thu với những tia nắng nhẹ khiến cho con người ta cảm thấy dễ chịu tôi nghĩ nó chỉ như ngày bình thường của mùa thu. Nhưng tôi lại nhận một cuộc gọi vào lúc trưa với một số lạ. Tôi cũng không nghĩ nhiều mà bắt máy. Một giọng nói quen thuộc mà đã lâu rồi tôi chưa được nghe vang lên trong điện thoại.

- Là anh đây!

Giây phút đó tôi hoảng hốt, trái tim nhói lên đau đớn. Cố kìm nén cảm xúc trong lòng mà trả lời:

- Xin hỏi ai vậy ạ? Chắc anh nhầm số rồi! Tút...tút.

Anh chưa kịp nói câu tiếp theo tôi đã vội vã tắt máy. Bản thân tôi thực sự sợ hãi khi lại là anh. Tôi sợ những điều tôi cố gắng bấy lâu sẽ sụp đổ. Nhưng điện thoại của tôi lại rung lên và tiếp tục đổ chuông. Tay cầm điện thoại run lên khiến tôi càng xiết chặt máy trong tay mà trong lòng hoảng loạn. Tôi không biết mình có nên nghe máy không? Nếu như nghe rồi thì sẽ ra sao? Chiếc điện thoại trong tay tôi vẫn đổ từng hồi chông. Sụp xuống một góc trong phòng, từng giọt nước mắt của tôi lăn dài. Cố mìn chặn môi để không phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào nhưng người tôi kịch liệt run rẩy.

Trong giây phút đó tôi không biết phải làm sao thì lại nhận được liên tiếp những tin nhắn của anh.

" Anh đang ở dưới nhà em trọ, anh biết em ở trên đó! Em có thể xuống đây gặp anh được không?"

Anh nói anh đang dưới nhà trọ của tôi! Anh đã ra Hà Nội thăm tôi như anh đã hứa. Trong lòng tôi rất vui khi biết điều đó.

" Em xuống một chút cũng được! Anh biết em trốn tránh anh nhưng em có thể nghĩ thương anh khi anh từ trong đó ra thăm em được không?"

" Em nghe máy một chút thôi cũng được! Anh xin em!"

Từng tin nhắn khiến tim tôi dao động không tự chủ mà nghe máy.

- Cuối cùng em cũng nghe máy! Em có thể xuống đây gặp anh được không?

Giọng nói ấm áp của anh truyền vào tai tôi, cảm nhận được sự vui mừng của anh nhưng câu sau lại có một chút lo lắng.

- Anh vẫn luôn giữ lời hứa?- Tôi ghen ngào hỏi lại anh.

- Sao anh có thể buông tay em được!

Lại là giọng nói dịu dàng mà tôi vẫn luôn hằng nhớ. Chỉ cần tôi bước xuống dưới thôi là có thể nhìn thấy anh bằng da bằng thịt mà không phải qua ảnh hay video. Trái tim tôi đập loạn nhịp, cổ đặt tay trước ngực để nó có thể bình tĩnh lại nhưng nó càng loạn nhịp.

- Anh có thể ra quán cafe gần đó đợi. Em sẽ xuống ngay!

- Được anh sẽ ra quán cafe đằng kia chờ em. Anh sẽ nhắn địa chỉ cho em.

Trong lời nói của anh không giấu được sự vui mừng. Tâm tôi không ngừng loạn khi biết anh đang ở đây, anh đang rất gần tôi không phải là một khoảng cách xa nữa.

Tôi vội vàng suy nghĩ xem mình nên mặc như nào thật đẹp để anh có thể nhìn thấy tôi xinh đẹp như nào ngoài đời. Tôi loay hoay chọn đồ, chốc lại nhìn thời gian xem có muộn không. Chưa bao giờ tôi lại khẩn trương như thế, cho dù nhận được tin đồ đại học tôi cũng không vui như thế! Phút giây đó tôi hoàn toàn quên rằng khi chúng tôi gặp rồi thì tương lai thế nào!

Bước xuống tầng với tâm trạng vui vẻ nhưng khi bước ra khỏi cửa nhà trọ bước chân tôi lại chột khựng lại. Tôi nghĩ: " Gặp rồi thì sẽ thế nào? Nhìn thấy anh rồi sẽ có một cái kết đẹp cho tình yêu không thể cứu vãn này được sao? Không! Mình không thể gặp anh ấy được!"

Bản thân tôi do dự, tôi không biết mình nên đi hay không. Lý trí cho tôi biết tôi không nên nhưng trái tim tôi lại khao khát được nhìn thấy anh. Dẫn đo suy nghĩ cuối cùng tôi quyết sẽ đi để có thể nhìn thấy anh nhưng tôi sẽ đứng từ xa nhìn anh. Tôi biết như thế thực sự hèn nhát nhưng tôi sợ, tôi sợ sau này chúng tôi lại tiếp tục khiến nhau đau.

Đến gần quán cafe anh hẹn, tôi chỉ dám đứng xa nhìn vào trong quán tìm kiếm bóng dáng anh trong đó. Anh ngồi chiếc bàn trước quán, vị trí anh ngồi từ cửa kính anh có thể nhìn ra đường. Anh vẫn như trong hình, anh có chút đen đi vì nắng nhưng vẫn là anh. Tôi đã được nhìn thấy anh bằng da bằng thịt, nước mắt tràn ra lẫn dài, mỉm cười nhìn anh trong quán.

- Thật tốt quá! Em đã nhìn thấy anh rồi! Cảm ơn anh đã ra Hà Nội thăm em! Nhưng em không thể để anh nhìn em được. Em xin lỗi!

Lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng lẫn dài trên má, tôi mỉm cười nhìn anh. Trong quán, anh không ngừng nhìn ra đường đầy sốt sắng. Đôi mắt dán chặt nhìn ra đường.

Tôi run rẩy cầm điện thoại nhắn tin cho anh.

" Anh về đi! Em không thể gặp anh! Nếu gặp nhau rồi chúng ta lại khó xử, lại không thể buông được."

Nhìn anh hồi hộp mở điện thoại mà tim tôi nhói đau. Anh hoảng loạn đảo mắt tìm kiếm khắp nơi.

" Anh đừng nhìn nữa! Sẽ không thấy em đâu! Em xin lỗi! Đáng lẽ anh không nên ra đây!"

Anh đứng lên khỏi chỗ ngồi ánh mắt hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi. Anh đang xiết chặt điện thoại trong tay chạy ra ngoài với ánh mắt tìm kiếm.

" Anh đừng tìm nữa!"

Tiếng chuông điện thoại tôi vang lên làm tâm tôi hoảng loạn mà bấm từ chối, nhưng nó lại tiếp tục đổ chuông. Sợ hãi anh sẽ phát hiện ra tôi nên tôi trực tiếp cho máy sang chế độ im lặng. Nhìn sang đường anh vẫn vừa gọi vừa tìm kiếm bóng dáng tôi. Dòng xe đi lại ồn ào nhưng tôi lại cảm thấy giữa tôi và anh là một sự im lặng, một khoảng lặng. Chúng tôi như hai đường thẳng song song không thể gặp nhau được. Từng dòng xe chạy qua đường, tôi vẫn đứng một góc nhìn anh đang điên cuồng tìm kiếm tôi. Nước mắt tôi rơi không ngừng.

- Em xin lỗi! – Nắc lên nghẹn ngào.

- Chi! Anh biết em trốn anh! Em hãy ra đi! Chỉ một chút thôi cũng được! Anh xin em!- Anh hét lớn khiến mọi người qua đường ngoái lại nhìn đầy tò mò.

Nghe tiếng anh tôi chỉ cố thu nhỏ sự tồn tại của mình mà nhìn về phía anh.- Em xin lỗi! Em không thể tiếp tục sai lầm!

Anh đứng bên đường cúi đầu vội vàng nhấn tin lại cho tôi và lại tiếp tục ngược lên ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Máy rung lên báo có tin nhắn, tôi rung sợ không muốn mở tin nhắn nhưng khi nhìn thấy anh hoảng sợ tìm kiếm khiến tôi cảm thấy bản thân thật sự quá tàn nhẫn đối với anh. Mở máy đọc tin nhắn: "Anh muốn được nhìn thấy em! Em hãy ra đi! Anh biết thời gian qua anh khiến em đau rất nhiều. Anh xin lỗi! Anh biết bản thân mình còn rất trẻ con nên mới suy nghĩ không chín chắn nhưng tình cảm anh dành cho em là thật lòng. Em hãy tin anh. Chúng ta hãy bắt đầu lại được không?"

Đưa tay lên cảm nhận trái tim mình đang run kịch liệt, tôi chỉ có thể mím chặt môi nhìn anh mà quay đi. Bước chân của tôi trở nên nặng nề, trong lòng tôi muốn nhìn anh thêm chút nữa nhưng tôi không thể quá tham lam. Người hợp với anh hơn là Hân không phải là tôi. Từng sự chờ đợi, quan tâm của Hân với anh xứng đáng hơn tôi. Cho tay tắt nguồn điện thoại mà trong nơi sâu thẳm nhất trong lòng tôi lại là một sự sợ hãi. Bản thôi tôi biết sẽ là rất đau, sẽ hối hận một lúc nào đó và hơn cả là ngay lúc này tôi vẫn không can tâm muốn buông tay anh. Nhưng tôi cũng biết là không buông có lẽ chúng tôi còn đau nữa. Tôi chấp nhận bản thân nhận thêm vết thương để anh có thể hạnh phúc.

- Chúc anh hạnh phúc!

Gạt đi những giọt nước mắt tôi bắt một chiếc taxi. Bước lên xe tôi không biết đi đâu nhưng tôi không muốn anh thấy tôi. Tôi muốn anh từ bỏ để trở về.

- Đi đâu cháu?- Bác tài nhìn tôi hỏi.

Đắn đo suy nghĩ. - Cho cháu ra bờ hồ.

Có lẽ nhìn mặt nước phẳng lặng sẽ giúp tôi có tâm trạng tốt hơn chăng?

Xe từ từ chạy, bóng anh ở trên đường vẫn không ngừng gọi tên tôi, không ngừng tìm kiếm. Khi xe vô tình lướt qua anh, giây phút đó tôi với anh lại có khoảng cách gần như thế, tôi được nhìn anh gần như thế. Tay tôi xiết chặt đầy lo lắng, sợ anh sẽ nhìn thấy tôi và cũng lại sợ anh không nhìn thấy tôi. Nhưng rồi chúng tôi vẫn lướt qua nhau. Trong lòng tôi thấy bứt dứt khi anh lại không nhìn thấy tôi nhưng tôi lại mỉm cười và cảm thấy may mắn khi anh không nhìn thấy tôi. Giây phút lướt qua nhau đó tôi muốn tôi trong anh chỉ là một người lạ thoáng qua trong cuộc sống của anh, có lẽ sẽ tốt hơn.

Nhìn bóng dáng anh xa dần và mất hẳn khiến tim tôi như bị ai xiết chặt đau vô vàn, nước mắt tôi không ngừng rơi.

Ngay từ khi bắt đầu chúng tôi đã sai và tiếp tục lại càng sai. Cả hai đến rồi lại gây cho nhau vết thương lớn và lại bỏ đi. Mà tôi cũng không biết thực sự anh có yêu tôi không, điều đó chỉ anh mới biết. Bản thân tôi luôn nói không muốn mình lún sâu vào tình yêu không có kết quả này nhưng rồi chính tôi lại rơi vào nó lúc nào không hay. Buông tay anh là điều tôi không mong muốn nhưng để tốt cho cả anh và tôi cách tốt nhất là buông để cả hai có thể tìm được hạnh phúc mới.

Cả ngày hôm đó tôi chỉ biết thần thờ ngồi nhìn mặt hồ gương phẳng lặng mà trong lòng từng đợt sóng trào. Khi trời đã khuya, mọi người dạo bờ hồ về gần hết tôi mới lững thững kéo người mệt mỏi trở về phòng trọ.

Đề phòng việc anh chưa đi nên tôi mở máy gọi hỏi bạn cùng trọ xem có ai hỏi tôi không thì được biết có người tìm nhưng chờ lâu đã bỏ đi. An tâm tôi đã trở về.

Vừa bước đến cửa mệt mỏi tiến đến cầu thang đi lên phòng thì một giọng nói vang lên.

- Chi! Cuối cùng thì em cũng về!- Giọng nói không thể nào quên thuộc hơn khiến tôi cứng đờ người không dám quay người nhìn.

Từng tiếng bước chân trầm ồm vang lên sau lưng tôi khiến tim tôi đập loạn nhịp, chân như có keo làm tôi không thể cất bước mà vẫn đứng đờ tại chỗ. Anh bước từng bước về phía tôi, từng giọt mồ hôi lạnh lăn trên trán tôi. Thời gian với tôi lúc đó như đang chạy loạn, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực mình. Hơi thở đều đặn của anh đang rất gần tôi, một bàn tay từ đằng sau vòng qua eo kéo tôi vào một lồng ngực ấm áp mà xiết chặt.

Tôi vẫn căng thẳng cứng đờ người mặc cho anh ôm, hơi thở của anh vang bên tai tôi.

- Như thế này em không thể chạy được nữa! Em có biết anh mong muốn giây phút này từ rất lâu rồi không? Anh muốn được ôm em vào lòng như thế để có thể cảm nhận nhịp tim của hai chúng ta.

Giọng nói ấm áp của anh như rót vào tim tôi từng hồi ấm áp, cái ôm của anh xua tan đi cái lạnh ngoài trời khi về đêm.

- Đừng trốn anh nữa được không? Anh cần em!

Nghe câu nói của anh nước mắt tôi lại trực trào ra nhưng tôi biết nếu tôi khóc thì mọi việc cả ngày hôm nay làm là vô ích. Xiết chặt hai tay để cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, giúp bản thân tỉnh táo. Cố kìm nén những giọt nước mắt đang trực trào ra, hít hơi sâu lấy lại bình tĩnh. Nhẹ nhàng gỡ tay anh ra tôi quay lại nhìn anh mà giọng thảng tay tát cho anh một cái.

- Bị điên à? Anh làm gì vậy?

- Anh xin lỗi! Đừng trốn anh nữa được không? – Tôi nhìn thấy trong đôi mắt anh là sự đau khổ.

Trái tim tôi không ngừng run lên nhưng tôi không thể cho anh biết được và tôi đã chọn cách diễn tiếp vai diễn của mình.

- Anh là ai? Tôi với anh quen nhau sao? Với lại tôi cho anh biết từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ phải trốn ai cả. Điên!

Tôi tỏ vẻ bản thân rất tức giận và quay người bỏ đi lên cầu thang. Nhưng bàn tay anh nắm lấy tay tôi xiết chặt.

- Anh biết là em! Em chính là Chi! Đừng giả vờ với anh được không? Chúng ta bắt đầu lại nhé!

Anh đã chạm đúng điều mà tôi cố giấu sâu trong lòng nhưng tôi không thể làm thế được. Tôi gỡ bàn tay đang nắm chặt tay tôi nhưng anh lại càng xiết chặt hơn.

- Anh sẽ không buông tay em đâu!

- Bị điên à? Anh nhận nhầm người rồi! Tôi không phải là Chi mà anh tìm kiếm. Hôm nay tôi mới chuyển đến đây để thay vào chỗ trống của Chi. Anh làm ơn buông tay tôi ra đi. Anh đang làm tôi đau đó!

- Em đừng giả vờ nữa được không? Anh xin em!

- Tại sao tôi phải giả vờ? Tôi thực sự không biết anh. Nếu tôi là anh tôi sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy.

Anh bàng hoàng nhìn tôi, trong đôi mắt anh là một sự biến đổi lớn. Tôi biết anh nhận ra điều tôi muốn nói. Nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang nắm tay tôi ra.

- Bỏ tay ra cho tôi lên nhà.

Đôi mắt buồn bã của anh nhìn tôi, tay anh nhẹ buông.

- Xin lỗi là anh đã sai! Xin lỗi anh nhận nhầm người!

Tôi quay người bước lên từng bậc cầu thang mà bước chân tôi nặng nề. Muốn nói câu "Cảm ơn anh!" nhưng câu nói đọng lại trong cổ họng tôi.

- Nhờ em nói với cô ấy giúp anh là: Có thể anh nhận nhầm khuôn mặt em nhưng anh sẽ không bao giờ nhận nhầm giọng nói của em. Anh biết em đau rất nhiều. Anh thật sự xin lỗi! Anh sẽ tôn trọng quyết định của em! Cảm ơn em đã đến bên anh!

Đến lúc này thì tôi không thể tiếp tục kìm nén được những giọt nước được nữa. Trái tim tôi như có hàng vạn nhát dao đâm vào. Chân tôi run rẩy không biết nên bước tiếp hay quay lại ôm lấy anh và nói với anh tôi nhớ anh rất anh, tôi rất vui khi anh ra ngoài này với tôi. Nhưng tôi biết lý trí mình không cho phép. Cố tỏ ra mạnh mẽ mà bước tiếp, bước chân của tôi trở nên nhanh hơn. Ngay lúc đó tôi chỉ muốn trốn tránh hiện thực, muốn trốn tránh anh và hơn cả là trốn tránh tình yêu của anh. Lên đến phòng tôi đã khóc cả đêm và hối hận cả đêm khi mà giây phút đó tôi đã không ôm lấy anh dù chỉ một lần. Nhưng tôi không thể rút lại quyết định của mình và càng không thể dày vò anh hơn được. Suy nghĩ cả đêm tôi đã chuyển trọ, đổi luôn số điện thoại và thay luôn tất cả những gì anh có thể liên lạc được với tôi. Nếu muốn bản thân quên đi một người hay muốn người tay quên đi tôi thì chỉ có thể làm thế. Thế giới của họ không còn tồn tại hình bóng tôi.

Tôi biết anh cũng sẽ đau khổ như tôi nhưng điều tôi chỉ có thể làm là khiến anh đau. Lúc đó tôi nghĩ thời gian sẽ giúp anh và tôi quên được nhau. Nhưng sau này tôi lại thấy lúc đó bản thân nghĩ thật ngốc. Từ bỏ một người đã từng yêu rất lâu tim sẽ đau như dao đâm. Cả thế giới trước mắt như sụp đổ. Mỗi khi ai nhắc đến điều gì liên quan người đó tim lại đau. Nhưng lại không thể quan tâm vì không đủ tư cách chỉ có thể âm thầm quan tâm. Nhiều khi có chuyện buồn lại theo một thói quen muốn tâm sự nhưng rồi nhận ra đã không còn là gì nữa. Là mỗi đêm nước mắt rơi trong sự đau khổ, cô đơn, nhớ nhưng nhưng không thể làm gì khác hơn là tự mình vượt qua. Một thói quen bỗng chốc biến mất sẽ rất khó chịu thậm chí là chỉ cần có thời gian rảnh thôi sẽ lại nghĩ về người đó! Nhưng bản thân đã lựa chọn thì chỉ có thể vượt qua những điều đó.

Kí ức về tình yêu của chúng tôi sẽ luôn được lưu giữ mãi theo thời gian trong tâm trí tôi. Tôi biết yêu xa, yêu qua mạng ảo không có lỗi mà là do hai chúng tôi không có đủ lòng tin vào nhau cũng không đủ tình yêu để có thể có cái kết đẹp cho chuyện tình này. Nếu như tôi biết giữ và cho anh biết tình cảm anh dành

cho tôi đã sớm được đáp trả thì mọi chuyện chắc sẽ tốt hơn chẳng? Và như thế liệu sẽ có cái kết đẹp cho chúng tôi chẳng? Đó chỉ là suy nghĩ còn thực tế sẽ khác xa.

Yêu thì cứ yêu thôi! Hãy sống hết mình trong tình yêu. Để khi kết thúc bạn không phải hối hận. Đừng như tôi!